

Καθώς περιμένω τον καπετάνιο και το υπόλοιπο πλήρωμα να επιβιβαστεί στο πλοίο χιλιάδες σκέψεις περνούν από το μυαλό μου. Πόσο θα μου λείπει η πατρίδα μου! Ο ήλιος, η άμμος, τα δάση. Και συνάμα είναι και αυτή η νοσταλγία για την οικογένεια. Το χαμόγελο στο πρόσωπο των παιδιών μου, η αγκαλιά της γυναίκας μου. Δεν είναι εύκολο να φεύγεις και να τα αφήνεις όλα πίσω σου. Να σαλπάρεις για άγνωστες περιοχές που φαντάζουν απόμακρες και απειλητικές. Το συναίσθημα όμως που πάντα θα κυριαρχεί στην ψυχή μου είναι ο φόβος για το άγνωστο. Δεν ξέρω πώς θα είναι το καινούριο ταξίδι ή ποιες δυσκολίες θα αντιμετωπίσω στο δρόμο μου. Και δεν μπορώ να ξέρω. Φοβάμαι ότι δε θα γυρίσω ποτέ στο σπίτι μου, δε θα συναντήσω ποτέ ξανά τα παιδιά μου. Και για αυτό κυρίως στενοχωριέμαι. Ξέρω πως πρέπει να κάνω κουράγιο και να μη σκέφτομαι αρνητικά. Σε λίγους μήνες θα επιστρέψω με νέες εμπειρίες και γεμάτος ιστορίες να διηγηθώ σε όσους αγαπώ. Θα επιστρέψω στη ζεστασιά του σπιτιού μου, στους δικούς μου ανθρώπους. Αυτό είναι και η μόνη μου παρηγοριά.

Όλγα Μπογά-Μανουσέλη